

I henhold til § 13 d skal en bevissikringskendelse fuldbyrdes, medmindre der er grundlag for at afslå fuldbyrdelse af en af de grunde, som er anført i bestemmelserne §§ 13 e – 13 h. En række af afslagsgrundene svarer til de gældende afslagsgrunde i lovens kapitel 2 vedrørende fuldbyrdelse af beslaglæggelseskendelser.

Endelig indeholder kapitlet bestemmelser om høring, udsættelse og om underretning af udstedelsesstatens myndigheder i §§ 13 i - 13 k.

§ 13 a

Den foreslåede bestemmelse i § 13 a indeholder en definition af begrebet »bevissikringskendelse«. Definitionen følger af rammeafgørelsens artikel 1.

Hvis en afgørelse fra en anden medlemsstat ikke opfylder definitionen, kan afgørelsen ikke fuldbyrdes efter bestemmelserne i lovens kapitel 3 a.

En bevissikringskendelse skal for det første være *udstedt af en kompetent myndighed* i den medlemsstat, der anmoder om fremskaffelse af bevismateriale her i landet.

Ifølge rammeafgørelsens artikel 2, litra c, kan den kompetente udstedelsesmyndighed være en dommer, domstol, undersøgelsesdommer, offentlig anklager, eller enhver anden judiciel myndighed, der er defineret i udstedelsesstaten, og som i den pågældende sag handler i sin egenskab af efterforskningsmyndighed i straffesager og har kompetence til at anordne bevisoptagelse i grænseoverskridende sager i henhold til national lovgivning. Spørgsmålet om, hvorvidt en udstedelsesmyndighed opfylder rammeafgørelsens krav, afhænger således af udstedelsesmyndighedens kompetencer efter udstedelsesstatens nationale lovgivning.

Bevissikringskendelsen skal være udstedt til brug for straffesager i udstedelsesstaten. Begrebet »straffesager« omfatter dels sager vedrørende strafbare handlinger i henhold til udstedelsesstatens nationale lovgivning, dels sager, der kan være anlagt af administrative eller judicielle myndigheder vedrørende strafbare overtrædelser af retsregler, hvis myndighedernes afgørelser kan indbringes for en domstol navnlig med kompetence i straffesager efter udstedelsesstatens nationale lovgivning, jf. artikel 5 i forslaget til rammeafgørelsen.

Bevissikringskendelsen skal endelig være udstedt med henblik på at fremskaffe bevismateriale, herunder genstande, dokumenter eller data til brug for straffesager. Der henvises til bemærkningerne nedenfor til § 13 c. Kendelsen skal således kun angive det ønskede

bevismateriale, men ikke nødvendigvis forholde sig til, hvilke efterforskningskridt fremskaffelsen af bevismaterialet vil forudsætte.

Definitionen på bevissikringskendelser vil kunne omfatte afgørelser, der også opfylder definitionen på »beslaglæggelseskendelser« i lovens § 3. Selv om afgørelsen ikke er udstedt på en bevissikringskendelsesformular eller selv angiver at være en bevissikringskendelse, skal afgørelsen behandles efter bestemmelserne om bevissikringskendelser, medmindre afgørelsen selv angiver at skulle behandles efter reglerne i rammeafgørelsen om indefrysning (dvs. som en beslaglæggelseskendelse efter bestemmelserne i lovens kapitel 2 og 3) eller udstedelsesmyndighederne oplyser, at dette er hensigten.

Der henvises i øvrigt til afsnit II, pkt. 3.2, i lovforlaget almindelige bemærkninger.

§ 13 b

Den foreslåede bestemmelse i § 13 b afgrænser de efterforskningskridt, der kan foretages som led i fuldbyrdelsen af en europæisk bevissikringskendelse

Med en enkelt undtagelse (afhøring, jf. § 13 b, stk. 2) kan en bevissikringskendelse kun omhandle bevismateriale, der allerede eksisterer, og som derfor – hvis det ikke allerede er i myndighedernes besiddelse – kan beslaglægges efter udstedelse af et editionspålæg eller en ransagning. En bevissikringskendelse kan derimod ikke udstedes med henblik på indhentelse af bevismateriale, der forudsætter iværksættelse af efterforskning for at »skabe« bevismateriale ved de efterforskningskridt, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 1 indeholder således en udtømmende opremsning af de typer af efterforskningskridt, der ikke kan foretages for at fuldbyrde en bevissikringskendelse efter loven: Afhøring, indgreb i meddelelshemmeligheden, observation og dataaflysning, legemsindgreb, herunder fremskaffelse af f.eks. DNA-prøver og biometriske data, og analyser af eksisterende bevismidler. Afgrænsningen er negativ, hvilket indebærer, at efterforskningskridt, der ikke udtrykkeligt er undtaget i medfør af opregningen, som udgangspunkt vil kunne foretages som led i fuldbyrdelsen efter reglerne i kapitlet. Politiet vil dog skulle anvende det mindst indgribende efterforskningskridt for at fremskaffe bevismaterialet.

Afgrænsningen af de efterforskningskridt, der ikke kan foretages som led i fuldbyrdelsen af en bevissikringskendelse, svarer til beskrivelsen i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 2, af efterforskningskridt, som